

Giáo huấn

¹ Lời của người truyền đạo, con trai của Đa-vít, vua tại Giê-ru-sa-lem. ² Người truyền đạo nói: Hư không của sự hư không, hư không của sự hư không, thấy đều hư không. ³ Các việc lao khổ loài người làm ra dưới mặt trời, thì được ích lợi chi? ⁴ Đòi này qua, đòi khác đến; nhưng đất cứ còn luôn luôn. ⁵ Mặt trời mọc, mặt trời lặn, nó lật đật trở về nơi nó mọc. ⁶ Gió thổi về hướng nam, kể xây qua hướng bắc; nó xây đi vẫn lại không ngừng, rồi trở về vòng cũ nó. ⁷ Mọi sông đều đổ vào biển, song không hề làm đầy biển; nơi mà sông thường chảy vào, nó lại chảy về đó nữa. ⁸ Muôn vật thấy đều lao khổ, loài người không thể nói ra được; mắt không hề chán ngó, tai chẳng hề nhàm nghe. ⁹ Điều chi đã có, ấy là điều sẽ có; điều gì đã làm, ấy là điều sẽ làm nữa; chẳng có điều gì mới ở dưới mặt trời. ¹⁰ Nếu có một vật chi mà người ta nói rằng: Hãy xem, cái này mới, vật ấy thật đã có rồi trong các thời đòi trước ta. ¹¹ Người ta chẳng nhớ các đòi trước, và các đòi sau những người đến sau cũng sẽ chẳng nhớ đến nữa. ¹² Ta là người truyền đạo, đã làm vua Y-sơ-ra-ên tại Giê-ru-sa-lem. ¹³ Ta chuyên lòng lấy sự khôn ngoan mà tra khảo mọi việc làm ra dưới trời; ấy là một việc lao khổ mà Đức Chúa Trời đã giao cho loài người để lo làm. ¹⁴ Ta đã xem thấy mọi việc làm ra dưới mặt trời; kìa, thấy

đều hư không, theo luồng gió thổi. ¹⁵ Vật chi đã cong vẹo không thể ngay lại được, và vật gì thiếu không thể đếm được. ¹⁶ Ta nói trong lòng rằng: Này, ta đã được sự khôn ngoan lớn hơn hết thấy những người ở trước ta tại Giê-ru-sa-lem; thật lòng ta đã thấy nhiều sự khôn ngoan và tri thức. ¹⁷ Ta cũng chuyên lòng học biết sự khôn ngoan, và biết sự ngu dại điên cuồng; ta nhìn biết điều đó cũng là theo luồng gió thổi. ¹⁸ Vì nếu sự khôn ngoan nhiều, sự phiền não cũng nhiều; ai thêm sự tri thức ắt thêm sự đau đớn.

2

¹ Ta lại nói trong lòng rằng: Hè! hãy thử điều vui sướng và ném sự khoái lạc: kìa, điều đó cũng là sự hư không. ² Ta nói: Cười là điên; vui sướng mà làm chi? ³ Ta nghĩ trong lòng rằng phải uống rượu để cho thân mình vui sướng, mà sự khôn ngoan vẫn còn dẫn dắt lòng ta, lại nghĩ phải cầm lấy sự điên dại cho đến khi xem thử điều gì là tốt hơn cho con loài người làm ở dưới trời trọn đời mình sống. ⁴ Ta làm những công việc cả thể; ta cất nhà cho mình, trồng vườn nho cho mình, ⁵ lập cho mình vườn cây trái và vườn hoa, và trồng cây trái đủ thứ ở đó; ⁶ ta đào hồ chứa nước đọng tưới rừng, là nơi cây cối lớn lên. ⁷ Ta mua những tôi trai tớ gái, lại có nhiều đầy tớ sanh ra trong nhà ta. Ta có bầy bò và chiên nhiều hơn hết thấy những người ở trước ta tại Giê-ru-sa-lem. ⁸ Ta cũng thuê chứa bạc vàng, và những vật báu của các vua, các tỉnh. Ta lo sắm cho

mình những con hát trai và gái, cùng sự khoái lạc của con trai loài người, tức là nhiều vợ và hầu. ⁹ Như vậy ta trở nên cao trọng hơn hết thảy những người ở trước ta tại Giê-ru-sa-lem; dầu vậy, sự khôn ngoan vẫn còn ở cùng ta. ¹⁰ Ta chẳng từ điều gì mắt mình ước ao, cũng chẳng cấm điều gì lòng mình ưa thích; vì lòng ta vui vẻ vì mọi công lao của ta; và đó là phần ta đã được trong mọi công lao ta. ¹¹ Đoạn ta xem xét các công việc tay mình đã làm, và sự lao khổ mình đã chịu để làm nó; kìa, mọi điều đó là sự hư không và theo luồng gió thổi, chẳng có ích lợi gì hết dưới mặt trời. ¹² Ta bèn xây lại đặng xem xét sự khôn ngoan, sự ngu dại, và sự điên cuồng; vì người nào đến sau vua sẽ có thể làm gì? Bất quá làm điều người khác đã làm từ lâu rồi. ¹³ Vả, ta thấy sự khôn ngoan hơn sự ngu dại, cũng như ánh sáng hơn tối tăm. ¹⁴ Người khôn ngoan có con mắt trong đầu mình, còn kẻ ngu muội bước đi trong tối tăm; dầu vậy, ta nhìn thấy hai đàng cùng gặp một số phận về sau. ¹⁵ Nên ta có nói trong lòng rằng: Sự xảy đến cho kẻ dại, sẽ xảy đến cho ta cũng vậy; vậy, ta có nhiều khôn ngoan như thế mà làm chi? Ta lại nói trong lòng rằng: Điều đó là một sự hư không nữa. ¹⁶ Vì người ta chẳng nhớ người khôn ngoan đến đời đời, cũng như chẳng nhớ kẻ ngu muội; vì trong ngày sau cả thảy đều bị quên mất từ lâu. Phải, người khôn ngoan chết cũng như kẻ điên cuồng? ¹⁷ Vậy, ta ghét đời sống, vì mọi việc làm ra dưới mặt trời là cực nhọc cho ta, thảy đều

hư không, theo luồng gió thổi. ¹⁸ Ta cũng ghét mọi công lao ta đã làm ở dưới mặt trời, vì phải để lại cho người sau mình. ¹⁹ Vả, ai biết rằng người ấy sẽ khôn ngoan hay là ngu dại? Dầu thế nào, hẳn sẽ cai quản mọi việc ta đã lấy sự lao khổ và khôn ngoan mà làm ở dưới mặt trời. Điều đó cũng là hư không. ²⁰ Bởi cố ấy ta trở lòng thất vọng về mọi công việc ta đã lao khổ mà làm ở dưới mặt trời. ²¹ Vì có người làm công việc mình cách khôn ngoan, thông sáng, và tài giỏi, rồi phải để lại làm cơ nghiệp cho kẻ chẳng hề lao khổ làm đến. Điều đó cũng là một sự hư không và một sự tai nạn lớn. ²² Vậy, ích chi cho người lao khổ, cực lòng mà làm việc ở dưới mặt trời? ²³ Vì các ngày người chỉ là đau đớn, công lao người thành ra buồn rầu; đến đổi ban đêm lòng người cũng chẳng được an nghỉ. Điều đó cũng là sự hư không. ²⁴ Chẳng gì tốt cho người hơn là ăn, uống, khiến linh hồn mình hưởng phước của lao khổ mình. Ta xem thấy điều đó cũng bởi tay Đức Chúa Trời mà đến. ²⁵ Vì ai là người được ăn và hưởng sự vui sướng hơn ta? ²⁶ Bởi Đức Chúa Trời ban sự khôn ngoan, thông sáng, và vui vẻ cho kẻ nào đẹp lòng Ngài; nhưng Ngài khiến cho kẻ có tội phải lao khổ mà thu góp chất chứa, để rồi ban cho người đẹp lòng Đức Chúa Trời. Điều đó cũng là sự hư không, theo luồng gió thổi.

3

¹ Phàm sự gì có thì tiết; mọi việc dưới trời có k” định. ² Có k” sanh ra, và có k” chết; có k”

trồng, và có k” nhổ vật đã trồng; ³ Có k” giết, và có k” chữa lành; có k” phá dỡ, và có k” xây cất; ⁴ có k” khóc, và có k” cười; có k” than vãn, và có k” nhảy múa; ⁵ có k” ném đá, và có k” nhóm đá lại; có k” ôm ấp, và có k” chằng ôm ấp; ⁶ có k” tìm, và có k” mất; có k” giữ lấy, và có k” ném bỏ; ⁷ có k” xé rách, và có k” may; có k” nín lặng, có k” nói ra; ⁸ có k” yêu, có k” ghét; có k” đánh giặc, và có k” hòa bình. ⁹ Kẻ làm việc có được ích lợi gì về lao khổ mình chẳng? ¹⁰ Ta đã thấy công việc mà Đức Chúa Trời ban cho loài người là loài người dùng tập rèn lấy mình. ¹¹ Phàm vật Đức Chúa Trời đã làm nên đều là tốt lành trong thì nó. Lại, Ngài khiến cho sự đời đời ở nơi lòng loài người; dầu vậy, công việc Đức Chúa Trời làm từ ban đầu đến cuối cùng, người không thể hiểu được. ¹² Vậy, ta nhìn biết chẳng có điều gì tốt cho loài người hơn là vui vẻ, và làm lành trọn đời mình. ¹³ Lại, ai nấy phải ăn, uống, và hưởng lấy phước của công lao mình, ấy cũng là sự ban cho của Đức Chúa Trời. ¹⁴ Ta biết rằng mọi việc Đức Chúa Trời làm nên còn có đời đời: người ta chẳng thêm gì được, cũng không bớt chi đáng; Đức Chúa Trời làm như thế, để loài người kính sợ trước mặt Ngài. ¹⁵ Điều chi hiện có, đã có ngày xưa; điều gì sẽ xảy đến, đã xảy đến từ lâu rồi: Đức Chúa Trời lại tìm kiếm việc gì đã qua. ¹⁶ Ta lại còn thấy dưới mặt trời, trong nơi công đàng có sự gian ác, và tại chốn công bình có sự bất nghĩa. ¹⁷ Ta bèn nói trong lòng rằng: Đức Chúa Trời sẽ đoán xét kẻ công bình

và người gian ác; vì ở đó có k” định cho mọi sự mọi việc. ¹⁸ Ta lại nói trong lòng rằng: Phải như vậy, bởi vì Đức Chúa Trời muốn thử thách con loài người, và chỉ cho chúng biết rằng họ không hơn gì loài thú. ¹⁹ Vì việc xảy đến cho con loài người làm sao, thì xảy đến cho loài thú cũng vậy; sự xảy đến cho hai loài giống hần với nhau. Sự chết của loài này cũng như sự chết của loài kia; hai loài đều thở một thứ hơi, loài người chẳng hơn gì loài thú; vì thấy đều hư không. ²⁰ Cả thấy đều qui vào một chỗ; cả thấy do bụi đất mà ra, cả thấy sẽ trở về bụi đất. ²¹ Ai biết hoặc thần của loài người thăng lên, hoặc hồn của loài thú sa xuống dưới đất? ²² Thế thì, ta thấy chẳng chi tốt cho loài người hơn là vui vẻ trong công việc mình; ấy là kỷ phần mình; vì ai sẽ đem mình trở lại đặng xem thấy điều sẽ xảy ra sau mình?

4

¹ Ta xây lại, xem xét mọi sự hà hiếp làm ra ở dưới mặt trời; kìa, nước mắt của kẻ bị hà hiếp, song không ai an ủi họ! Kẻ hà hiếp có quyền phép, song không ai an ủi cho kẻ bị hà hiếp! ² Vậy, ta khen những kẻ chết đã lâu rồi là sướng hơn kẻ còn sống; ³ còn kẻ chưa được sanh ra, chưa thấy những gian ác làm ra dưới mặt trời, ta cho là có phước hơn hai đấng kia. ⁴ Ta cũng thấy mọi công lao và mọi nghề khéo là điều gây cho người này kẻ khác ganh ghét nhau. Điều đó cũng là sự hư không, theo luồng gió thổi. ⁵ Kẻ ngu muội khoan tay, ăn lấy thịt mình. ⁶ Thà

đây một lòng bàn tay mà bình an, hơn là đây cả hai mà bị lao khổ, theo luồng gió thổi. ⁷ Ta bèn xây lại xem thấy sự hư không ở dưới mặt trời: ⁸ Nầy một người cô độc, chẳng có ai hoặc con trai hay là anh em; dầu vậy, lao khổ nó không thôi, mắt nó không hề chán của cải; nó không hề nghĩ rằng: Vậy ta lao khổ, ta bắt linh hồn nhin các phước là vì ai? Điều đó cũng là hư không, thật là công việc cực nhọc. ⁹ Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá tốt về công việc mình. ¹⁰ Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên; nhưng khốn thay cho kẻ ở một mình mà sa ngã, không có ai đỡ mình lên! ¹¹ Cũng vậy, nếu hai người ngủ chung thì ấm; còn một mình thì làm sao ấm được? ¹² Lại nếu kẻ ở một mình bị người khác thắng, thì hai người có thể chống cự nó; một sợi dây đánh ba tao lấy làm khó đứt. ¹³ Một kẻ trẻ tuổi nghèo mà khôn hơn một ông vua già cả mà dại, chẳng còn biết nghe lời khuyên can. ¹⁴ Vì kẻ trẻ ra khỏi ngục khám đặng làm vua, dầu sanh ra nghèo trong nước mình. ¹⁵ Ta thấy mọi người sống đi đi lại lại dưới mặt trời, đều theo kẻ trẻ ấy, là người kế vị cho vua kia. ¹⁶ Dân phục dưới quyền người thật đông vô số; dầu vậy, những kẻ đến sau sẽ chẳng vui thích về người. Điều đó cũng là sự hư không, theo luồng gió thổi.

5

¹ Khi người vào nhà Đức Chúa Trời, hãy giữ chừng chân mình. Thà lại gần mà nghe, hơn là

dâng của tế lễ kẻ ngu muội; vì nó không hiểu biết mình làm ác. ² Chớ vội mở miệng ra, và lòng người chớ lật đật nói lời trước mặt Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa Trời ở trên trời, còn người ở dưới đất. Vậy nên người khá ít lời. ³ Hễ nhiều sự lo lắng ắt sanh ra chiêm bao; còn nhiều lời thì sanh ra sự ngu dại. ⁴ Khi người khấn hứa sự gì với Đức Chúa Trời, chớ chậm mà hoàn nguyện; vì Ngài chẳng vui thích kẻ dại: vậy, khá trả điều gì người hứa. ⁵ Thà đừng khấn hứa, hơn là khấn hứa mà lại không trả. ⁶ Đừng cho miệng người làm cho xác thịt mình phạm tội, và chớ nói trước mặt sứ giả của Đức Chúa Trời rằng ấy là lầm lỗi. Sao làm cho Đức Chúa Trời nổi giận vì lời nói người, và Ngài làm hư công việc của tay người? ⁷ Đâu có chiêm bao vô số và nhiều lời quá, đó cũng có sự hư không nhiều; song người hãy kính sợ Đức Chúa Trời. ⁸ Khi người thấy trong xứ có kẻ nghèo bị hà hiếp, hoặc thấy sự phạm đến lẽ chánh trực, sự trái phép công bình, thì chớ lấy làm lạ; vì có kẻ cao hơn kẻ cao vẫn coi chừng, lại còn có Đấng cao hơn nữa. ⁹ Song một vua hay cày cấy ruộng, ấy vẫn ích lợi cho xứ mọi bề. ¹⁰ Kẻ tham tiền bạc chẳng hề chán lúc tiền bạc; kẻ ham của cải chẳng hề chán về huê lợi. Điều đó cũng là sự hư không. ¹¹ Hễ của cải thêm nhiều chừng nào, kẻ ăn cũng thêm nhiều chừng nấy. Chủ của cải được ích gì hơn là xem thấy nó trước mặt chẳng? ¹² Giấc ngủ của người làm việc là ngon, mặc dầu người ăn ít hay nhiều; nhưng sự chán lắc làm cho người giàu không

ngủ được. ¹³ Có một tai nạn dữ mà ta đã thấy dưới mặt trời: ấy là của cải mà người chủ dành chứa lại, trở làm hại cho mình, ¹⁴ hoặc vì cố tai họa gì, cả của cải này phải mất hết; nếu người chủ sanh được một con trai, thì để lại cho nó hai tay không. ¹⁵ Mình lọt ra khỏi lòng mẹ trần trường thể nào, ắt sẽ trở về thể ấy, và về các huê lợi của sự lao khổ mình, chẳng có vậy gì tay mình đem theo được. ¹⁶ Điều này cũng là một tai nạn lớn: người ra đời thể nào, ắt phải trở về thể ấy. Vậy, chịu lao khổ đặng theo luồng gió thổi, có ích lợi gì chẳng? ¹⁷ Lại trọn đời mình ăn trong sự tối tăm, phải nhiều sự buồn rầu đau đớn và phiền não. ¹⁸ Kia, ta đã nhìn thấy rằng ăn, uống, và hưởng phước của sự lao khổ mình làm ở dưới mặt trời trọn trong những ngày mà Đức Chúa Trời ban cho, ấy thật là tốt và hay; vì đó là kỷ phần mình. ¹⁹ Hễ Đức Chúa Trời ban cho người nào giàu có, của cải, làm cho người có thể ăn lấy, nhận lãnh kỷ phần, và vui vẻ trong công lao của mình, ấy là một sự ban cho của Đức Chúa Trời; ²⁰ nhân người sẽ ít nhớ những ngày của đời mình; vì Đức Chúa Trời ứng đáp người bằng sự vui mừng trong lòng người.

6

¹ Có một tai nạn khác mà ta đã thấy dưới mặt trời, thường làm nặng nề cho loài người. ² Kia có một người mà Đức Chúa Trời đã ban cho sự giàu có, của cải, và sang trọng, đến đổi mọi sự lòng người ước ao, chẳng thiếu gì hết; nhưng

Đức Chúa Trời không cho người có thể ăn lấy, bèn là một người khác được ăn. Ấy là một sự hư không, một tai nạn cực khổ. ³ Nếu một người sanh trăm con trai, và sống nhiều năm cho đến cao niên trường thọ, mà lòng chẳng được hưởng phước, và chết chẳng được chôn; ta nói đứa con sảo còn hơn người ấy; ⁴ vì đứa con sảo ra hư không, lại trở về sự tối tăm, và tên nó bị sự u ám vùi lấp. ⁵ Nó không thấy mặt trời, cũng không biết đến; nó có được phần an nghỉ hơn người kia. ⁶ Người dầu sống đến hai ngàn năm, mà không hưởng được chút phước nào, cuối cùng cả thấy há chẳng về chung một chỗ sao? ⁷ Mọi sự lao khổ của loài người là vì miệng mình, song không hề được thỏa nguyện. ⁸ Người khôn ngoan hơn chi kẻ ngu muội? Người nghèo biết đạo ăn ở trước mặt người ta, nào có ích chi? ⁹ Sự gì thấy bằng mắt hơn là sự tham muốn buông tuồng; điều đó lại là một sự hư không, theo luồng gió thổi. ¹⁰ Phàm điều gì có trước thì đã được đặt tên từ lâu rồi; loài người sẽ ra thế nào, thì đã biết từ trước rồi; người không thể cãi trả với Đấng mạnh hơn mình. ¹¹ Có nhiều điều gia thêm sự hư không; vậy, người ta được ích chi hơn; ¹² vả, trong những ngày của đời hư không mà loài người trải qua như bóng, ai biết điều gì là ích cho mình? Vì ai có thể nói trước cho người nào về điều sẽ xảy ra sau mình dưới mặt trời?

7

¹ Danh tiếng hơn dầu quý giá; ngày chết hơn

ngày sanh. ² Đi đến nhà tang chế hơn là đến nhà yến tiệc; vì tại đó thấy sự cuối cùng của mọi người; và người sống để vào lòng. ³ Buồn rầu hơn vui vẻ; vì nhờ mặt buồn, lòng được vui. ⁴ Lòng người khôn ngoan ở trong nhà tang chế, còn lòng kẻ ngu muội ở tại nhà vui sướng. ⁵ Thà nghe lời quở trách của người khôn ngoan, còn hơn là câu hát của kẻ ngu muội. ⁶ Vì tiếng cười của kẻ ngu muội giống như tiếng gai nhọn nổ dưới nôi. Điều đó cũng là sự hư không. ⁷ Phải, sự sách thủ tiền tài làm cho kẻ khôn ra ngu, và của hối lộ khiến cho hư hại lòng. ⁸ Cuối cùng của một việc hơn sự khởi đầu nó; lòng kiên nhẫn hơn lòng kiêu ngạo. ⁹ Chớ vội giận; vì sự giận ở trong lòng kẻ ngu muội. ¹⁰ Chớ nói rằng: Nhân sao ngày trước tốt hơn ngày bây giờ? Vì hỏi vậy là chẳng khôn. ¹¹ Sự khôn ngoan cũng tốt bằng cơ nghiệp; nó có ích cho những người thấy mặt trời. ¹² Vì sự khôn ngoan che thân cũng như tiền bạc che thân vậy; nhưng sự khôn ngoan thắng hơn, vì nó giữ mạng sống cho người nào đã được nó. ¹³ Hãy xem xét công việc của Đức Chúa Trời; vì vật gì Ngài đã đánh cong, ai có thể làm ngay lại được? ¹⁴ Trong ngày thối thạnh hãy vui mừng, trong ngày tai nạn hãy coi chừng; vì Đức Chúa Trời đặt ngày này đối với ngày kia, hậu cho người đời chẳng thấy trước đặng điều xảy ra sau mình. ¹⁵ Trong những ngày hư không của ta, ta đã thấy cả điều này: Người công bình tuy công bình cũng phải hư mất; và kẻ hung ác tuy hung ác lại được trường thọ. ¹⁶ Chớ công bình

quá, cũng đừng làm ra mình khôn ngoan quá; có sao làm thiệt hại cho mình? ¹⁷ Cũng chớ nên hung hăng quá, và đừng ăn ở như kẻ ngu muội; có sao người chết trước k” định? ¹⁸ Người giữ được điều này, ấy là tốt; mà lại cũng đừng nói tay khỏi điều kia; vì ai kính sợ Đức Chúa Trời ắt tránh khỏi mọi điều đó. ¹⁹ Sự khôn ngoan khiến cho người khôn có sức mạnh hơn là mười kẻ cai trị ở trong thành. ²⁰ Thật, chẳng có người công bình ở trên đất làm điều thiện, mà không hề phạm tội. ²¹ Chớ để lòng về mọi lời người ta nói, e người nghe kể tội mình chưởi rửa mình chẳng. ²² Vì thường khi lòng người cũng biết mình đã rửa kẻ khác. ²³ Ta đã lấy sự khôn ngoan nghiệm xét mọi sự ấy; ta nói rằng: Ta sẽ ở khôn ngoan; nhưng sự khôn ngoan cách xa ta. ²⁴ Vả, điều chi xa quá, điều chi sâu thẳm lắm, ai có thể tìm được? ²⁵ Ta lại hết lòng chuyên lo cho hiểu biết, xét nét, kiếm tìm sự khôn ngoan và chánh lý muôn vật, lại cho biết rằng gian ác là đại đột và sự đại đột là điên cuồng. ²⁶ Ta tìm thấy một điều cay đắng hơn sự chết, ấy là một người đòn bà có lòng giống như lưới bẫy, tay tựa như dây tói: ai ở đẹp lòng Đức Chúa Trời sẽ thoát khỏi nó; còn kẻ có tội sẽ bị nó vắn lấy. ²⁷ Kẻ truyền đạo nói: Sau khi xem xét muôn sự từng điều từng vật, đặng tìm chánh lý, thì này là điều ta tìm được; ²⁸ ấy là lòng ta hãy còn tìm mà chưa tìm ra: trong một ngàn người đòn ông ta đã tìm được một người; còn trong cả thảy người đòn bà ta chẳng tìm được một ai hết. ²⁹ Nhưng này là

điều ta tìm được: Đức Chúa Trời đã dựng nên người ngay thẳng; song loài người có tìm kiếm ra lắm mưu kế.

8

¹ Ai sánh được với người khôn ngoan? Ai biết giải nghĩa các vật? Sự khôn ngoan làm cho sáng sửa mắt người, và đổi sắc nghiêm trang đi. ² Ta khuyên rằng: Vì có lời thề cùng Đức Chúa Trời, khá gìn giữ mạng vua. ³ Chớ vội lui ra khỏi trước mặt người; đừng ghì mài trong sự ác, vì vua làm điều chi đẹp lòng mình. ⁴ Vả lại, lời vua có quyền; ai dám nói với người rằng: Người làm chi? ⁵ Ai tuân theo lệnh người thì chẳng biết sự tai nạn, và lòng người khôn ngoan biết thì thể và phép lệ. ⁶ Vì tuy loài người bị sự tai nạn bối rối nhiều, phạm sự gì cũng có thì thể và phép lệ. ⁷ Vì người chẳng biết điều chi sẽ xảy đến; ai có thể nói trước được các việc sẽ xảy ra làm sao? ⁸ Chẳng có ai cai trị được sanh khí để cầm sanh khí lại; lại chẳng ai có quyền về ngày chết; trong khi tranh chiến chẳng có sự miễn thứ; sự gian ác nào cứu được kẻ làm ra nó. ⁹ Ta có thấy các điều đó; ta chuyên lòng suy nghĩ về mọi việc làm ra ở dưới mặt trời. Có khi người này cai trị trên người kia mà làm tai hại cho người ấy. ¹⁰ Ta cũng thấy những kẻ gian ác qua đời, và được chôn bình yên; còn những người làm lành lại phải lìa khỏi nơi thánh, bị người đồng thành quên đi. Ấy cũng là sự hư không. ¹¹ Bởi chẳng thi hành ngay án phạt những việc ác, nên lòng con loài

người chuyên làm điều ác. ¹² Vì kẻ có tội làm ác một trăm lần vẫn được trường thọ; dầu vậy, ta biết rằng kẻ kính sợ trước mặt Đức Chúa Trời, sau rốt ắt được phước. ¹³ Nhưng kẻ ác chẳng sẽ được phước; cũng sẽ không được sống lâu, vì đời nó giống như bóng qua; ấy tại nó không kính sợ trước mặt Đức Chúa Trời. ¹⁴ Lại còn có một sự hư không khác trên thế gian: lắm người công bình bị đãi theo công việc kẻ ác, và lắm kẻ ác lại được đãi theo công việc người công bình. Ta nói rằng điều đó cũng là sự hư không. ¹⁵ Ta bèn khen sự vui mừng, bởi vì dưới mặt trời chẳng có điều gì tốt cho loài người hơn là ăn, uống, và vui sướng; vì ấy là điều còn lại cho mình về công lao trọn trong các ngày của đời mình, mà Đức Chúa Trời ban cho mình dưới mặt trời. ¹⁶ Khi ta chuyên lòng để học biết sự khôn ngoan, để hiểu mọi việc làm ra trên đất, thì ta thấy có người ngày và đêm không cho mắt ngủ, ¹⁷ cũng thấy mọi công việc của Đức Chúa Trời, và hiểu biết người ta không thể dò được mọi việc làm ra dưới mặt trời, dầu chịu cực nhọc ngần nào đặng tìm biết, cũng chẳng tìm được; và dầu cho người khôn ngoan tưởng rằng sẽ chắc biết, thì cũng chẳng tìm được.

9

¹ Đây là các việc khác mà ta đã suy nghĩ và chuyên lòng hiểu rõ ràng: ta thấy người công bình và khôn ngoan, luôn với việc làm của họ, đều ở trong tay Đức Chúa Trời; hoặc sự yêu hay

là sự ghét, loài người chẳng biết rõ: thấy đều thuộc về cuộc tương lai. ² Mọi sự xảy đến cho mọi người như nhau: người công bình hay là kẻ hung ác, người hiền lành, thanh sạch, hay là người không thanh sạch, người dâng của tế lễ hay là người không dâng, người thiện hay là kẻ có tội, kẻ phát thề hay là người sợ lời thề, cả thấy đều đồng hưởng một số phận. ³ Tai nạn lớn hơn dưới mặt trời, ấy là mọi người đồng gặp một số phận, lòng loài người đầy dẫy sự hung ác, và sự điên cuồng choán trong lòng họ đương khi sống, rồi họ đi về cùng kẻ chết. ⁴ Một người ở trong hội kẻ sống, còn có sự trông mong; vì con chó sống hơn là sư tử chết. ⁵ Kẻ sống biết mình sẽ chết; nhưng kẻ chết chẳng biết chi hết, chẳng được phần thưởng gì hết; vì sự kỷ niệm họ đã bị quên đi. ⁶ Sự yêu, sự ghét, sự ganh gổ của họ thấy đều tiêu mất từ lâu; họ chẳng hề còn có phần nào về mọi điều làm ra dưới mặt trời. ⁷ Hãy đi ăn bánh cách vui mừng, và uống rượu cách hớn hở; vì Đức Chúa Trời đã nhận các công việc người. ⁸ Khá hăng mặc áo trắng, chớ thiếu dầu thơm trên đầu người. ⁹ Trọn các ngày của đời hư không người, mà Đức Chúa Trời ban cho người dưới mặt trời, hãy ở vui vẻ cùng vợ mình yêu dấu; vì đó là phần của người trong đời này, và là điều người được bởi công lao mình làm ở dưới mặt trời. ¹⁰ Mọi việc tay người làm được, hãy làm hết sức mình; vì dưới âm phủ, là nơi người đi đến, chẳng có việc làm, chẳng có mưu kế, cũng chẳng có tri thức, hay

là sự khôn ngoan. ¹¹ Ta xây lại thấy dưới mặt trời có kẻ lẹ làng chẳng được cuộc chạy đua, người mạnh sức chẳng được thắng trận, kẻ khôn ngoan không đựng bánh, kẻ thông sáng chẳng hưởng của cải, và người khôn khéo chẳng được ơn; vì thời thế và cơ hội xảy đến cho mọi người. ¹² Lại, loài người chẳng hiểu biết thời thế của mình: như cá mắc lưới, chim phải bẫy dò thế nào, thì loài người cũng bị vấn vương trong thời tai họa xảy đến tình linh thế ấy. ¹³ Ta cũng đã thấy sự khôn ngoan nầy dưới mặt trời, thật lấy làm cả thể. ¹⁴ Có thành nhỏ kia được một ít dân sự, một vua cường thịnh đến vây hãm nó, đắp những lũy cao lớn cùng nó. ¹⁵ Vả, trong thành ấy có một người nghèo mà khôn, dùng sự khôn ngoan mình giải cứu thành ấy; song về sau không ai nhớ đến người nghèo đó. ¹⁶ Ta bèn nói rằng: Sự khôn ngoan hơn sức mạnh; nhưng mà sự khôn ngoan của người nghèo bị khinh dể, và lời nói của người không ai nghe. ¹⁷ Lời của người khôn ngoan được nghe tại nơi êm lặng còn hơn tiếng kêu la của kẻ cai trị trong đám đại dột. ¹⁸ Sự khôn ngoan hơn đồ binh khí; nhưng chỉ một người có tội phá hủy được nhiều sự lành.

10

¹ Con ruồi chết làm cho thú dầu thơm của thợ hòa hương; cũng vậy, một chút điên dại làm nhẹ danh một người khôn ngoan sang trọng. ² Trái tim của người khôn ở bên hữu; còn trái tim của kẻ dại ở bên tả. ³ Lại khi kẻ dại đi đường, rõ ra

là thiếu mất lẽ phải; nó nói cho mọi người rằng mình là kẻ đại. ⁴ Nếu người cai quản nổi giận cùng người, chớ lìa khỏi chỗ mình; vì sự mềm mại ngăn ngừa được tội lỗi lớn. ⁵ Có một tai nạn ta đã thấy ở dưới mặt trời, như một sự lỗi lầm do quan trưởng phạm: ⁶ ấy là kẻ ngu muội được đặt ở nơi cao, còn người giàu lại ngồi chỗ thấp. ⁷ Ta đã thấy kẻ tới tở đi ngựa, còn quan trưởng đi bộ như tới tở vậy. ⁸ Kẻ nào đào hầm sẽ sa xuống đó, còn kẻ phá vách tường phải bị rấn cắn. ⁹ Ai lăn đá khỏi chỗ nó, sẽ bị thương; kẻ bữa củi có khi phải hiểm nghèo. ¹⁰ Cái rìu lứt mà không mài lưỡi nó lại, ắt phải rấn sức còng nhiều; nhưng sự khôn ngoan có íchặng dẫn dắt. ¹¹ Nếu rấn cắn trước khi bị ếm chú, thì thầy ếm chú chẳng làm ích gì. ¹² Lời của miệng người khôn ngoan có ơn; nhưng môi của kẻ khờ đại lại nuốt lấy nó. ¹³ Lời nói của miệng nó, khởi đầu là ngu đại, cuối cùng vẫn điên cuồng nguy hiểm. ¹⁴ Kẻ ngu muội hay nói nhiều lời; dầu vậy, người ta chẳng biết điều sẽ xảy đến; và ai là kẻ tỏ ra được cho nó sự sẽ có sau mình? ¹⁵ Công lao kẻ ngu muội làm cho mệt nhọc chúng nó, vì chẳng biết phải bắt đường nàoặng đi đến thành. ¹⁶ Hỡi xứ, khốn thay cho mày khi có vua còn thơ ấu, và các quan trưởng mày ăn từ lúc buổi sáng. ¹⁷ Hỡi xứ, phước cho mày khi có vua là dòng cao sang, và các quan trưởng mày ăn theo giờ xứng đáng, để bổ sức lại, chớ chẳng phải để đắm say! ¹⁸ Tại tay làm biếng nên rường nhà sụp; vì tay nhác

nhớ nên nhà dột. ¹⁹ Người ta bày tiệc dâng vui chơi; rượu khiến cho đời vui; có tiền bạc thì ứng cho mọi sự. ²⁰ Dầu trong tư tưởng người cũng chớ nguyên rửa vua; dầu trong phòng ngủ người cũng chớ rửa sả kẻ giàu có; vì chim trời sẽ đồn ra tiếng người, và loài có cánh sẽ thuật việc ra.

11

¹ Hãy liệng bánh người nơi mặt nước, vì khỏi lâu ngày người sẽ tìm nó lại. ² Hãy phân phát nó cho bảy hoặc cho tám người; vì người không biết tai nạn nào sẽ xảy ra trên đất. ³ Khi mây đầy nước, nó bèn mưa xuống đất; khi một cây ngã về hướng nam hay về hướng bắc, hễ ngã chỗ nào nó phải ở chỗ đó. ⁴ Ai xem gió sẽ không gieo; ai xem mây sẽ không gặt. ⁵ Người không biết đường của gió đi, cũng không biết xương cốt kết cấu trong bụng đờn bà mang thai thể nào, thì cũng một thể ấy, người chẳng hiểu biết công việc của Đức Chúa Trời, là Đấng làm nên muôn vật. ⁶ Vừa sáng sớm, khá gieo giống người, và buổi chiều, chớ nghỉ tay người; vì người chẳng biết giống nào sẽ mọc tốt, hoặc giống này, hoặc giống kia, hoặc là cả hai đều sẽ ra tốt. ⁷ Ành sáng thật là êm dịu; con mắt thấy mặt trời lấy làm vui thích. ⁸ Nếu một người được sống lâu năm, thì khá vui vẻ trong trọn các năm ấy; song cũng chớ quên những ngày tối tăm, vì những ngày ấy nhiều. Phàm việc gì xảy đến đều là sự hư không. ⁹ Hỡi kẻ trẻ kia, hãy vui mừng

trong buổi thiếu niên, khá đem lòng hơn hở trong khi còn thơ ấu, hãy đi theo đường lối lòng mình muốn, và nhìn xem sự mất mình ưa thích, nhưng phải biết rằng vì mọi việc ấy, Đức Chúa Trời sẽ đòi người đến mà đoán xét. ¹⁰ Vậy, khá giải sầu khỏi lòng người, và cất điều tai hại khỏi xác thịt người; vì lúc thiếu niên và thì xuân xanh là sự hư không mà thôi.

12

¹ Trong buổi còn thơ ấu hãy tưởng nhớ Đấng Tạo hóa người, trước khi những ngày gian nan chưa đến, trước khi những năm tới mà người nói rằng: Ta không lấy làm vui lòng; ² trước khi ánh sáng mặt trời, mặt trăng, và các ngôi sao chưa tối tăm, và mây chưa lại tuôn đến sau cơn mưa; ³ trong ngày ấy kẻ giữ nhà run rẩy, những người mạnh sức cong khom, kẻ xây cối ngừng lại bởi vì số ít, những kẻ trông xem qua cửa sổ đã làng mắt, ⁴ hai cánh cửa bên đường đóng lại, và tiếng xay mỏn lặn; lúc ấy người ta nghe tiếng chim kêu bèn chờ dậy, và tiếng con gái hát đều hạ hơi; ⁵ lại người ta sợ sệt mà lên cao, và hãi hùng lúc đi đường; lúc ấy cây hạnh trở bông, cào cào trở nên nặng, và sự ước ao chẳng còn nữa; vì bấy giờ người đi đến nơi ở đời đời của mình, còn những kẻ tang chế đều đi vòng quanh các đường phố: ⁶ lại hãy tưởng nhớ Đấng Tạo hóa trước khi dây bạc đứt, và chén vàng bể, trước khi vò vỡ ra bên suối, và bánh xe gãy ra trên giếng; ⁷ và bụi tro trở vào đất y như nguyên cũ, và thần linh trở

về nơi Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban nó. ⁸ Kẻ truyền đạo nói: Hư không của sự hư không; mọi sự đều hư không. ⁹ Và lại, bởi vì kẻ truyền đạo là người khôn ngoan, nên cũng cứ dạy sự tri thức cho dân sự; người đã cân nhắc, tra soát, và sắp đặt thứ tự nhiều câu châm ngôn. ¹⁰ Kẻ truyền đạo có chuyên lo tìm kiếm những câu luận tốt đẹp; và các lời đã viết ra đều là chánh trực và chân thật. ¹¹ Lời của người khôn ngoan giống như đót; sắp chọn các câu châm ngôn khác nào dính đóng chặt: nó do một đấng chần chiên mà truyền ra. ¹² Lại, hỡi con, hãy chịu dạy: người ta chép nhiều sách chẳng cùng; còn học quá thật làm mệt nhọc cho xác thịt. ¹³ Chúng ta hãy nghe lời kết của lý thuyết này: Khá kính sợ Đức Chúa Trời và giữ các điều răn Ngài; ấy là trọn phận sự của người. ¹⁴ Vì Đức Chúa Trời sẽ đem đoán xét các công việc, đến đổi việc kín nhiệm hơn hết, hoặc thiện hoặc ác cũng vậy.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 10 Jun 2022

b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e